

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Pavlínky Vrkočové v právní věci žalobce: **G. V.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 A 49/2015 - 66,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta, Mgr. Marka Čechovského.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 25. 9. 2014, č. j. OAM-2014-28/TP-2014, Ministerstvo vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavilo řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 68 téhož zákona. V odůvodnění rozhodnutí prvoinstanční orgán konstatoval znění § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „[ž]ádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; [...]“. Poukázal také na § 87y téhož zákona, podle něhož „[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci

rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.“ Prvoinstanční orgán vysvětlil, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě podané žádosti o prodloužení přechodného pobytu, přičemž předchozí povolení k přechodnému pobytu obdržel s platností ode dne 23. 1. 2009 do dne 23. 1. 2014. Ve smyslu § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců však předchozí povolení k přechodnému pobytu žalobce neopravňuje žádat o povolení k trvalému pobytu. Prvoinstanční orgán současně neshledal, že by vydávané usnesení nepřiměřeně zasáhlo do žalobcova soukromého a rodinného života; žalobce měl v době rozhodování prvoinstančního orgánu podanou žádost o prodloužení povolení k přechodnému pobytu.

Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2015, č. j. MV-144080-5/SO-2014, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí. V odůvodnění zopakovala informace o pobytové historii žalobce a doplnila, že prvoinstanční orgán pravomocně zastavil i řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k přechodnému pobytu. Vysvětlila, že výčet pobytových titulů v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je taxativní, a nelze jej proto rozšiřovat o povolení k přechodnému pobytu. Uvedený pobytový titul nelze zaměňovat za dlouhodobé vízum ani za povolení k dlouhodobému pobytu, které jsou upravené v různých částech zákona a podmíněné splněním odlišných podmínek. Žalovaná nepřisvědčila námitce, že žádosti žalobce měla vyhovět, a to bez ohledu na skutečnost, zda ji podal na „zeleném formuláři“ podle § 68 zákona o pobytu cizinců, nebo na „fialovém formuláři“ podle § 87h odst. 1 písm. a) téhož zákona. V posuzovaném případě nelze aplikovat analogii s jinými pobytovými režimy, protože zákon o pobytu cizinců konkrétně vymezuje, za jakých podmínek může rodinný příslušník občana Evropské unie podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Nadto, žalobce je v řízení zastoupen advokátem, který si měl být vědom toho, že § 68 zákona o pobytu cizinců je přísnější než § 87h odst. 1 písm. a) téhož zákona a měl na to žalobce upozornit. V průběhu celého řízení měl žalobce možnost podat žádost o změnu obsahu podání podle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, avšak neučinil tak.

Rozsudkem ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 A 49/2015 - 66, Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalované současně uložil, aby žalobci zaplatila náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů k rukám zástupce žalobce. V odůvodnění rozsudku soud poukázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 8. 2. 2017, č. j. 3 A 26/2015 - 70, v obdobné věci žalobcovy sestry. Přitom uvedl, že nemá důvod odchýlit se od vysloveného právního názoru. Shrnul, že žalobce v době své žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž podle tehdejšího znění zákona nebyl oprávněn jako držitel povolení k přechodnému pobytu podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 69 odst. 5 téhož zákona obsahuje taxativní výčet případů, kdy může cizinec podat žádost podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. Tento taxativní výčet však byl v tehdejšímu znění zákona v rozporu se

pokračování

směrnicí Rady Evropské unie ze dne ze dne 25. 11. 2003, č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, podle které má cizinec právo na podání žádosti o povolení k trvalému pobytu po pěti letech oprávněného pobytu. Směrnice přitom stanoví pouze negativní výčet pobytových statusů, které se do stanovené doby nepočítají, přičemž povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie mezi nimi není obsaženo. Je tedy zjevné, že v době rozhodování správních orgánů nebyla směrnice řádně transponována, přičemž v případě kolize předpisů je dána přednost unijní úpravě. V daném případě je přímý účinek směrnice možný. Vzhledem k tomu, že žalobce splnil podmínku pětiletého oprávněného pobytu na území České republiky, byl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců a prvoinstanční orgán nebyl oprávněn řízení zastavit. Ostatní námitky žalobce soud neshledal důvodné.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). V ní uvedla, že nesouhlasí s právním názorem Městského soudu v Praze ohledně výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 69 odst. 5 téhož zákona. Předmětné ustanovení je formulováno jazykově jednoznačným způsobem. Odmítla, že „[...] v daném případě se jedná o přímý účinek čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES, a proto je třeba ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že z doby pěti let souvislého legálního pobytu na území České republiky nelze vyloučit přechodný pobyt z titulu pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.“ Přitom zopakovala argumenty, které již uvedla ve svém rozhodnutí. V závěru konstatovala, že tvrzení Městského soudu v Praze k novému znění zákona o pobytu cizinců nejsou v posuzované věci relevantní. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, věc mu vrátil k dalšímu projednání a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce ve vyjádření k obsahu kasační stížnosti odkázal na závěry Městského soudu v Praze, Veřejného ochránce práv a Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 90/2017 - 37. Konstatoval, že žalobce byl, s ohledem na přímý účinek směrnice, oprávněn podat předmětnou žádost na ministerstvu a alternativně i na zastupitelském úřadu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatelka označila důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popřípadě je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se již ke shodné argumentaci stěžovatelky vyjádřil v obdobném řízení o její kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 1 Azs 90/2017. I v nyní posuzované věci stěžovatelka vyjádřila nesouhlas se závěrem Městského soudu v Praze ohledně přímého účinku čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ovolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území“.

Podle § 68 odst. 2 téhož zákona „[d]o doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu. [...]“

Podle § 69 odst. 5 téhož zákona „[ž]ádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; [...]“

V posuzované věci není sporu, že žalobce před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu nepřetržitě pobýval na území České republiky po dobu pěti let, a to na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropského unie (platného od 23. 1. 2009 do 23. 1. 2014). Předmětem sporu je však otázka, zda správní orgány měly projednat žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podanou podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, i když nesplňuje podmínky stanovené ve druhém odstavci téhož ustanovení.

Argumentace stěžovatelky proti přímému účinku čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES je založena zejména na tvrzení, že správní orgány nemohou postupovat v přímém rozporu se zněním § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a rozšiřovat tak taxativní výčet pobytových titulů, na základě kterých lze podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 uvedeného zákona.

Nejvyšší správní soud již judikoval, že správní orgány sice nelze činit odpovědnými za případnou nesprávnou transpozici směrnice, je však nutno po nich požadovat znalost unijních předpisů a správnou aplikaci a interpretaci právních předpisů v jednotlivých případech, tedy i respektování přímého účinku, pokud jsou dány důvody pro jeho uplatnění (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 53/2009 - 63, publ. pod č. 1986/2010 Sb. NSS). I když jsou tedy obecně správní orgány povinny postupovat v souladu se zákonem, v případě kolize zákonné úpravy se závaznými unijními předpisy (tj. i směrnicí č. 2003/109/ES) musí dát (pokud jsou splněny příslušné podmínky) přednost úpravě zakotvené v unijním právu, byť by byly nuceny postupovat v rozporu s textem zákona.

Pro rozhodnutí věci je tedy nezbytné posoudit, zda v daném případě byly naplněny podmínky přímého účinku čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES, jak se domnívá Městský soud v

pokračování

Praze. Pokud ano, je argumentace stěžovatelky, že nemůže postupovat v přímém rozporu se zákonem, nerelevantní.

Přímý účinek směrnice nastupuje, pokud stát neprovedl implementaci směrnice vůbec nebo ji neprovedl řádně. Předpokladem uplatnění přímého účinku směrnice je, že povinnosti, jež ukládá, jsou v ní formulovány dostatečně určitě, přesně a bezpodmínečně, a že uplynula lhůta pro její transpozici. Zároveň musí platit, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci (jedná se o tzv. vertikální přímý účinek, podrobněji viz konstantní judikatura Soudního dvora – např. rozsudky ze dne 5. 10. 2004, *Pfeiffer a další*, C-397/01 až C-403/01, bod 103; ze dne 17. 7. 2008, *Arcor a další*, C-152/07 až C-154/07, bod 40, či ze dne 12. 7. 2012, *Vodafone España SA*, C-55/11, C-57/11 a C-58/11, bod 37).

Podle Městského soudu v Praze je v nyní posuzované věci namíste aplikovat přímý účinek směrnice č. 2003/109/ES, která představuje unijní rámec úpravy postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů. Zákon o pobytu cizinců stanovuje pro přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta podmínku získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (více viz § 83). Nejvyšší správní soud proto ve své judikatuře dovodil, že i podmínky trvalého pobytu musí být vykládány v souladu s požadavky směrnice č. 2003/109/ES (viz rozsudek ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29, publ. pod č. 3448/2016 Sb. NSS - v této věci soud aplikoval nepřímý účinek čl. 4 směrnice a konstatoval, že splnění nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se počítá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt).

Směrnice č. 2003/109/ES v čl. 4 odst. 1 stanoví, že „[č]lenské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.“ Do uvedené doby pěti let se podle druhého odstavce téhož ustanovení nezapočítávají doby pobytu z důvodů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. e) a f), tedy nevztahují se na cizince, kteří „[...] pobývají v členském státě výhradně po přechodnou dobu, např. jako au pair nebo sezónní pracovník nebo jako pracovníci vyslaní poskytovatelem služeb za účelem přeshraničního poskytování služeb nebo jako přeshraniční poskytovatelé služeb nebo tehdy, byla-li jejich povolení k pobytu formálně omezena;“ a cizince, „[...] jejichž právní postavení se řídí Vídeňskou úmluvou o diplomatických stycích z roku 1961, Vídeňskou úmluvou o konzulárních stycích z roku 1963, Úmluvou z roku 1969 o zvláštních misích nebo Vídeňskou úmluvou o zastoupení států v mezinárodních organizacích univerzálního zaměření z roku 1975.“

Z preambule směrnice lze dovodit, že jejím hlavním cílem je integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří dlouhodobě pobývají ve členských státech (viz body 4, 6 a 12 preambule směrnice, k tomu např. rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 10. 2012, *Staatssecretaris van Justitie proti Mangatu Singhovi*, C-502/10, bod 45). Bod 6 preambule konkrétně uvádí, že „[h]lavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by měla být délka pobytu na území členského státu. Pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba v zemi usídlila. Zajištěna by měla být také určitá pružnost s ohledem na okolnosti, za nichž může být osoba nucena území dočasně opustit.“

Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem Městského soudu v Praze, že směrnice č. 2003/109/ES z pětileté doby pobytu nevylučuje přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, který je naopak nepochybně nutno považovat za pobyt oprávněný. Vyplyvá to jak ze znění čl. 4 směrnice, tak z hlavního účelu směrnice, kterým je integrace dlouhodobě pobývajících cizinců, bez ohledu na konkrétní typ oprávnění pobytu (s výjimkami stanovenými v čl. 4 odst. 2). Směrnice přitom neuvádí, že by si členské státy mohly podmínky pro získání statusu dlouhodobého rezidenta upravit přísněji, respektive, že by mohly z požadovaného pětiletého oprávněného a nepřetržitého pobytu vyloučit ještě jiné důvody pobytu, než jsou v této směrnici uvedeny.

Je tedy třeba posoudit, jestli je zákon o pobytu cizinců s čl. 4 směrnice v rozporu, tedy zda skutečně znemožňuje cizincům, pobývajícím na území České republiky nepřetržitě po dobu pěti let na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, požádat o povolení k trvalému pobytu, jež je předpokladem k získání statusu dlouhodobého rezidenta, a to za situace, kdy v době podání žádosti o trvalý pobyt by již cizinec nesplňoval podmínky pro to, aby mohl být označen za rodinného příslušníka občana EU, anebo v případě, kdy žádost sice podá v době, kdy rodinným příslušníkem občana EU je, ale v průběhu řízení o žádosti tento status pozbude a v době vydání rozhodnutí by tak podmínky pro získání trvalého pobytu nesplňoval.

Zákon o pobytu cizinců umožňuje rodinnému příslušníkovi občana EU žádat o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. a), který uvádí, že „[m]inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území“. Toto ustanovení se však nevztahuje na cizince, kteří sice požadovanou dobu pobývali na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu, avšak následně přestali splňovat podmínky rodinného příslušníka občana Evropské unie zakotvené v § 15a zákona o pobytu cizinců (a to buď již ke dni podání žádosti o trvalý pobyt, nebo v průběhu řízení o této žádosti). V takovém případě ovšem cizinec nesplňuje ani podmínky stanovené v § 68 odst. 2, respektive v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a nemá tak možnost trvalý pobyt na území České republiky získat. Jedná se tedy o stav, který odporuje znění čl. 4 směrnice i jejímu smyslu, a proto je nutno dospět k závěru, že zákon o pobytu cizinců je s touto unijsní úpravou v rozporu.

V souladu s Městským soudem v Praze dospěl i Nejvyšší správní soud k závěru, že v posuzovaném případě byly podmínky pro uplatnění přímého účinku směrnice naplněny. Pravidlo stanovené v čl. 4 odst. 1 směrnice č. 2003/109/ES je dostatečně určité, přesné a bezpodmínečné v tom, že pro přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta požaduje předchozí oprávněný pobyt na území po dobu pěti let, s výjimkou konkrétních typů pobytů stanovených v druhém odstavci téhož ustanovení. Výčet vyloučených dob je taxativní, a nelze proto dovodit, že by směrnice umožňovala členským státům zakotvit do zákonné úpravy i další typy pobytů, které do požadované doby pěti let nelze započítat. Lhůta pro transpozici směrnice uplynula již 23. 1. 2006 (viz čl. 26 směrnice). Splněna je i poslední podmínka, neboť přímá aplikace čl. 4 směrnice neuloží povinnosti jednotlivcům, naopak bude pro jednotlivce příznivější než aplikace příslušné zákonné úpravy.

pokračování

Ve světle výše uvedeného je tak třeba dospět k závěru, že cizinec, který již nesplňuje zákonné podmínky rodinného příslušníka občana Evropské unie, je oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pokud bezprostředně před podáním žádosti na území České republiky pobýval po dobu pěti let na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Působení přímého účinku směrnice je třeba přizpůsobit i aplikaci § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje místo podání žádosti o trvalý pobyt. V souladu s tímto ustanovením podává cizinec žádost podle § 68 odst. 1 ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. V tomto výčtu pobytových titulů tak stejně jako v § 68 odst. 2 chybí povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem, že z tohoto procesního pravidla nelze činit překážku pro žadatele, kteří by jinak (při správné aplikaci § 68 zohledňující přímý účinek čl. 4 odst. 1 směrnice č. 2003/109/ES) splňovali podmínky pro přiznání trvalého pobytu. Je tak nutno dovodit, že i v takovém případě jsou cizinci oprávněni podat žádost o trvalý pobyt ministerstvu.

Kasační námitka, podle které správní orgány nemohly v daném případě postupovat v rozporu s § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a projednat žádost žalobkyně o trvalý pobyt podanou podle § 68 odst. 1 tohoto zákona, je tedy nedůvodná.

Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že by pro věc bylo zcela bez relevance, že současné znění zákona již požadavek zakotvený v čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES reflektuje a je tak pro cizince příznivější. Důvodová zpráva k zákonu č. 214/2015 Sb., jímž byl zákon o pobytu cizinců s účinností od 18. 12. 2015 novelizován, v bodě 45 uvádí, že v novém znění § 68 byly zohledněny některé nejasnosti s ohledem na správnou aplikaci směrnice č. 2003/109/ES. Byť má stěžovatelka pravdu, že v posuzované věci se aplikuje zákon o pobytu cizinců ve znění před touto novelou, nezabývá jí to povinností respektovat přímý účinek směrnice a dát přednost úpravě zakotvené v unijním právo, byť by byla nucena postupovat v rozporu s textem zákona. Provedená novelizace zákona [viz § 68 odst. 2 písm. c) a § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění od 18. 12. 2015] je tak relevantním argumentem ve prospěch toho, že původní znění předmětných ustanovení nebyla zcela v souladu se směrnicí.

Aplikují-li se výše uvedené závěry na věc žalobce, bude se stěžovatelka muset v dalším řízení zabývat otázkou, zda žalobce v době podání žádosti o trvalý pobyt (k 29. 1. 2014), či v průběhu řízení o této žádosti již nesplňoval podmínky pro to, aby mohl být označen za rodinného příslušníka občana Evropské unie (z podkladů obsažených ve správním spisu tato skutečnost jasně nevyplývá). Pokud by dospěla ke kladnému závěru, musela by žádost o trvalý pobyt při splnění dalších zákonných podmínek věcně posoudit v intencích § 68 a násl. zákona o pobytu cizinců. Pokud by dospěla k závěru opačnému, žalobce by měl možnost žádat o trvalý pobyt na základě § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě by bylo namístě, aby k případné žádosti žalobce o povolení změny obsahu podání tuto změnu stěžovatelka povolila (překvalifikace podání na žádost o trvalý pobyt dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců), neboť v opačném případě by žalobci hrozila vážná újma (srov. § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu), a to zejména s ohledem na skutkové okolnosti celého případu, kdy je zjevné, že žalobce je v České republice plně integrován, navštěvuje zde střední školu, hovoří plynně česky, atd.; jde tedy o dlouhodobě pobývacího cizince, jehož integrace je hlavním účelem směrnice č. 2003/109/ES a pro nějž by ztráta pobytového oprávnění představovala významný zásah do všech oblastí jeho života.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen na základě plné moci advokátem Mgr. Markem Čechovským. Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. vyjádření ze dne 20. 6. 2017. Za tento úkon náleží zástupci žalobce podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) odměna ve výši 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k odměně za každý úkon přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, tj. celkem 3.400 Kč. Protože soud z aplikace ARES zjistil, že zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkové náklady řízení tak představuje částka 4.114 Kč. K její úhradě k rukám zástupce žalobce byla žalované stanovena přiměřená lhůta třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu